

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. november hó 23. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A közokirat-hamisítás büntette és más bűncselekmény miatt **I.r.** vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. november 26. napján kihirdetett KB.I.22/2015/14. számú ítéletét megváltoztatja.

I.r. és **II.r.** vádlottak közbizalom elleni cselekményét egy-egy rendbeli a Btk. 342. § (1) bekezdésének c./ pontjába ütköző felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének minősíti.

A velük szemben kiszabott pénzbüntetést 200 (kettőszáz) napi tétel, napi tételenként 1.000 (egyezer) forintba súlyosítja, az I. és II.r. vádlottat katonai büntetésül lefokozásra is ítéli.

I.r. és **II.r.** vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetés kiszabását mellőzi.

Mindkét vádlottal szemben a kiszabott 200.000-200.000 (kettőszázezer-kettőszázezer) forint pénzbüntetés megfizetésére 10-10 (tíz-tíz) havi részletfizetést engedélyez. A pénzbüntetést, vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Egy napi tétel helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r.** és **II.r.** vádlottak tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2015. november 26. napján kihirdetett Kb.I.22/2015/14. számú ítéletével **I.r.** vádlottat és **II.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 342.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntetében, valamint a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás vétségében, ezért mindkét vádlottat 10 hónapi börtönbüntetésre és 70 (hetven) napi tétel, napi tételenként 1.000,- (egyezer) Ft pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását mindkét vádlott tekintetében 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Végrehajtás esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Az I. és II. r. vádlottat előzetesen mentesítette a büntetett előlélethez fűződő hátrányok alól. A vonatkozásukban előterjesztett polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására. A bíróság engedélyével távollévő **III.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. a Btk.

342. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntetében, ezért halmazati büntetésként 150 (százötven) napi tétel, napi tételenként 1.000,- (egyezer) Ft pénzbüntetésre ítélte. A III. r. vádlott vonatkozásában a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak fogházbüntetésre történő átváltoztatására. Kötelezte a vádlottakat személyenként 18.900,- (tizennyolcezer-kilencszáz) Ft bünyügyi költség megfizetésére. **III.r.** vádlott tekintetében kiszabott pénzbüntetést és bünyügyi költséget a bíróság lerovottnak tekintette.

A tárgyaláson a katonai ügyész a kihirdetett ítéletet a III. r. vádlott vonatkozásában tudomásul vette, az I. és II. r. vádlottak tekintetében a jogorvoslati nyilatkozattételre 3 napot fenntartott, míg I.r. vádlott és védője, valamint a II.r. vádlott és a II. r. és III. r. vádlott védője tudomásul vették az ítéletet. A törvényes határidőben a katonai ügyész fellebbezést jelentett be az I. és II. r. vádlottak terhére büntetésük súlyosítása, lefokozás katonai büntetés alkalmazása végett. Fellebbezésének indokolásában a katonai ügyész kifejtette, hogy a katonai igazságszolgáltatásban töretlen az az ítélezési gyakorlat, hogy a rendfokozattal rendelkező vádlott, amennyiben az alakulata, szolgálati helye sérelmére követ el szándékos vagyon elleni bűncselekményt, méltatlan a rendfokozat viselésére és vele szemben lefokozás alkalmazása indokolt. Ezen túlmenően jelentősége van annak is, hogy az I. r. vádlott bár elvégezte a főiskolát, de nyelvvizsga hiányában nem kapta kézhez a diplomáját. A valótlan tartalmú nyelvvizsga bizonyítvány birtokában átvehette a főiskolai diplomáját, mely alapján 2012. március 01. napjával magasabb beosztásba nevezték ki és ezzel egyidejűleg hadnaggyá léptették elő, sőt a 2015. július 1-jével hatályba lépő, a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény rendelkezései szerint büntetés-végrehajtási századossá kellett előléptetni. A II. r. vádlott ugyancsak a valótlan tartalmú nyelvvizsga bizonyítvány birtokában kapta kézhez a főiskolai diplomáját és bízták meg 2012. július 01-jével biztonsági tiszti feladatok ellátásával.

Az elsőfokú bíróság ítélete **III.r.** vádlott tekintetében 2015. december 11. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.341/2016/1. számú átiratában a katonai ügyész lefokozás kiszabásáért bejelentett fellebbezését fenntartotta. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásában az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a vádlotti cselekvések elbírálásához szükséges releváns bizonyítékokat megismerte, azokat egyenként és együttesen értékelve állapította meg a tényállást. E tényállás - álláspontja szerint - a személyi rész tekintetében kiegészítésre szorul az I.r. és II.r. vádlott besorolási személyi parancsai alapján az alábbiakkal: „A vádlottakat állományilletékes parancsnokuk a 2015. július 4-én kelt személyügyi parancsával besorolta. Az I.r. vádlott százados rendfokozatba került előléptetésre, havi bruttó illetménye 494.720,- Ft, melynek 50 %-át távolléti díjként folyósítják részére a beosztásából történt hatályos felfüggesztésére tekintettel. A II.r. vádlott törzsszászlós rendfokozatba került előléptetésre, havi bruttó illetménye 392.298,- Ft, melynek 50 %-át távolléti díjként folyósítják részére a beosztásából történt hatályos felfüggesztésére tekintettel.” Az ítéleti tényállás történeti része pedig álláspontja szerint azzal pontosítandó, hogy: „A fellebbezéssel érintett vádlottak által vagyon elleni vétségükkel a ... Bv. Intézetnek okozott kár az eddigi katonai büntetőeljárás során nem térült meg.” Álláspontja szerint e kiegészítésekkel a tényállás már mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas. A katonai ügyész szerint az eljáró katonai tanács indokolási kötelezettségének is eleget tett, kifejtett indokolása nem ellentétes a logika szabályaival. A tényállás alapján a bíróság okszerűen következtetett a vádlottak elkövetéskori tudattartalmára, és azon keresztül szándékára, célzatára, valamint bűnösségére nézve. A jogi minősítés meghatározásakor alappal alkalmazta az elbíráláskori büntető kódex rendelkezéseit, és törvényesen minősítette a fellebbezéssel érintett két vádlott közbizalom elleni

büntetést és vagyoni vétségét. A büntetés kiszabása keretében helyesen ismerte fel, hogy az alapeljáráshoz képest súlyosabb halmazati tartalmú és próbaidejű, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetést kell alkalmaznia. Az eljáró katonai tanács a büntetőkódex kogens rendelkezése folytán sújtotta a vádlottakat pénzbüntetéssel is. Anyagi jogszabályt sértően tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a szolgálati esküjükkel szembehelyezkedő, közbizalom elleni büntetést alakulatuk sérelmére vagyoni vétséggel megvalósító vádlottakat nem sújtotta katonai büntetéssel is. A katonai ügyész álláspontja szerint a fellebbezéssel érintett vádlottak eddigi, kifogás alá nem eső szolgálatteljesítésük ellenére alkalmatlannak mutatkoztak a hivatásos állományú személyekkel szemben támasztott magasabb fokú társadalmi eljárásoknak megfelelni, beosztásukban alárendeltjeiknek a jogkövető magatartás példáját adni. Halmazatban elbírált bűncselekményeik jellege folytán a katonai büntetőeljárás hatálya alatt megszerzett magasabb rendfokozatuk tekintélye olyan fokban sérült más bv. testületi tagok előtt, hogy velük szemben a hivatkozott büntetési célok - különösen az egyéni visszatartás keretében megjeleníthető katonai nevelő hatás - maradéktalan elérése mellett a lefokozás katonai büntetést is szükséges kiszabni a fellebbezési eljárásban. Mindezek alapján indítványozta az elsőfokú ítélet személyi és történeti tényállási részének kiegészítését, és a határozat megváltoztatását akként, hogy az I.r. és II.r. vádlottak súlyosításul ítélje a másodfokú bíróság lefokozás katonai büntetésre is.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet helyben hagyására tett indítványt annak helyes indokainál fogva, és ezzel egyidejűleg a katonai ügyész fellebbezésének elutasítását kérte. Kifejtette azon álláspontját, hogy a ... Bv. Intézet nem tartott igényt a vádlottak részéről a kár megtérítésére, ezért nem került erre sor. A lefokozás vizsgálata körében utalt arra, hogy fokozottan kell vizsgálni az elkövető által megvalósított bűncselekmény tárgyi súlyát és a terhelt személyiségét, továbbá a büntetés célját és érvényesülését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mindezeket megfelelően értékelte és hozott e körben megalapozott döntést, az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása, indokolása és büntetés kiszabása is helyes.

A II. r. vádlott védője egyetértett a védőtársa által kifejtettekkel. Perbeszédében lényeges körülményként hangsúlyozta, hogy a II. r. vádlott időközben megszerezte az alapfokú nyelvvizsgát, amely kihatással van a II. r. vádlott alkalmazási és a juttatási viszonyaira, jogosultságaira is, ezért azt nyomatékos enyhítő körülményként kellett volna értékelni. A büntetés kiszabása tekintetében hangsúlyozta, hogy mivel védencét a felfüggesztés hatálya alatt előléptették, ez kifejezi a munkáltatónak a hozzáállását, miszerint nem látja akadályát a további foglalkoztatásnak. Mindezek alapján kérte az elsőfokú ítélet helyen hagyását.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában mélységes megbánást tanúsított. Hivatásszeretetére és öt gyermekének eltartására, családjá megélhetésre hivatkozva kérte a lefokozás mellőzését.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában előadta, hogy nagyon megbánta, amit tett. Mindent megtett azért, hogy a csorbát kiküszöbölje: nyelvvizsgát tett, megkísérelte a kár visszafizetését, hiszen a munkahelye a hivatása. Ezért kérte a lefokozás mellőzését.

A Fővárosi Ítéletábrla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be.349.§ (1) bekezdése alapján az I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában bírálta felül, figyelemmel arra, hogy a III.r. vádlott tekintetében az ítélet jogerőre emelkedett.

Az ügy előzményéhez tartozik, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség Debreceni Regionális Osztálya 2012. szeptember 24-én kelt 3.Nyom.122/2012. szám alatt emelt vádat **I.r.** és **II.r.** vádlottakkal szemben.

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2014. április 23-án hozott Kb.II.49/2012/18. számú ítéletével **I.r.** vádlottat és **II.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 342.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző közokirat-hamisítás bűntettében, valamint a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás vétségében, ezért mindkét vádlottat 6 hónapi börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását mindkét vádlott tekintetében 1 évi próbaidőre felfüggesztette. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság a 2015. április 29. napján hozott 6.Kbf.53/2014/9-I. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította azzal, hogy a megismételt eljárást Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának másik tanácsa folytassa le.

A másodfokú katonai tanács a megismételt eljárás felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat mérlegelési jogkörébe vonta. Az **I.r.** és **II.r.** vádlottak a nyomozati eljárásban és az elsőfokú bírósági eljárásban, majd a megismételt eljárás során is tagadták a bűnösségüket és a bűncselekmény elkövetését, végül az utolsó tárgyalási napon beismerték a terhükre rótt bűncselekmények elkövetését, megbánó magatartást tanúsítottak. Az elsőfokú bíróság a beismerő vallomásukat elfogadta, mivel a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, továbbá az írásszakértői vélemény ezeket teljes egészében alátámasztották, megerősítették. Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a logika szabályai szerint értékelte a bizonyítékokat, indokolási kötelezettségének eleget tett.

A másodfokú bíróság az **I.r.** vádlott nyilatkozata, valamint a **II. r.** vádlott besorolási parancsának adatai alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ítéleti tényállás személyi részét pontosítja azzal, hogy: „**I.r.** vádlott nős családi állapotú, második házasságából harmadik gyermeke születését várja, szüleivel élnek közös háztartásban; illetve, hogy **II.r.** vádlott 2015. július 1-i hatállyal megállapított rendfokozata bv. törzsszászlós.” Az ítéleti tényállás történeti része, az ítélet 4. oldalának 5. bekezdése pedig - a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, különösen a bv. intézet tájékoztató átirata (nyom.irat 329.nsz.), idegennyelv-tudási pótlék kimutatása (nyom.irat395-397.nsz.) és az ügyészség hivatalos feljegyzése (nyom.irat 453.nsz.) alapján - azzal szorul pontosításra, hogy: „A munkáltató megtevesztésével **I.r.** vádlott 177.454,-Ft, míg **II.r.** vádlott 78.530,-Ft nyelvpótlékot vett fel jogosulatlanul.” E kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa elfogadta felülbírálata alapjául.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, azonban a közbizalom elleni bűncselekmény jogi minősítése és a vagyon elleni bűncselekmény tekintetében a kár összegének megállapításánál tévedett.

Az **I.r.** és **II.r.** vádlottak arra bírták rá a **III.r.** vádlottat, hogy nyelvvizsga dolgozatukat helyettük megírja, majd a hamis tartalmú nyelvvizsga bizonyítvány bemutatásával tévedésbe ejtették a munkáltatójukat jogosulatlanul nyelvvizsga pótlékot vettek fel és ezáltal anyagi kárt okoztak.

A Btk. 342.§ (1) bekezdése értelmében aki a) hamis közokiratot készít, vagy közokirat tartalmát meghamisítja, b) hamis, hamisított vagy más nevére szóló valódi közokiratot felhasznál, c) közreműködik abban, hogy jog vagy kötelezettség létezésére, megváltoztatására vagy megszűnésére vonatkozó valótlan adatot, tény vagy nyilatkozatot foglaljanak közokiratba, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Az elsőfokú katonai tanács az irányadó bírói gyakorlatban kimunkált elvekre nem volt tekintettel a vádlottak közbizalom elleni bűncselekményének minősítésekor. A BH.1997.266. eseti döntés szerint a Btk.274.§ (1) bekezdésének a) pontja szerinti közokirat-hamisítás elkövetője (tettese, társtettese, felbujtója, bűnsegédje) a maga vagy közreműködésével más által hamisított közokirat felhasználásáért csak akkor vonható felelősségre, ha (hamis közokirat készítésével, illetőleg) a közokirat meghamisításával elkövetett magatartás büntethetősége elévült; egyébként a hamisításon túl a felhasználás súlyosító körülményként jön figyelembe. Lényegében ugyanezt taglalja a közokirat-hamisítás különböző elkövetési magatartásait megvalósító elkövető cselekményeinek büntethetőségéről szóló 1/2000. Büntető jogegységi határozat. A határozat rámutat arra, hogy a közokirat- meghamisításának, illetve a hamis közokirat készítésének általában elsődleges és tipikus célja az okirat felhasználása, s ezzel a kívánt joghatás elérése. A különböző elkövetési magatartásokkal sértett jogi tárgy, főként azonban az elkövetési tárgy azonos; a hamis okiratot készítő, majd azt felhasználó elkövető mindvégig azonos célt követ. A „készítés”-re irányuló akaratelhatározás többnyire már a felhasználás célképzete mellett érlelődik ki, önálló (elkülönült) bűnelkövetési szándék rendszerint nem ismerhető fel. A közokiratok hitelességének büntetőjogi védelme megkívánja a hamis/hamisított közokirat készítésének - a későbbi felhasználástól lényegében független - önálló pönalizálását is, hiszen az ilyen okirat - a készítő tevékenységétől elválva is alkalmas a jogi tárgy sérelmének előidézésére. Mindez azonban mit sem változtat azon, hogy azonos elkövető esetében a hamis közokirat készítése és felhasználása egy egységes cselekménysor két szakasza. A szoros tartalmi összefüggés folytán a hamis közokirat felhasználása nem más, mint a hamisítás céljának realizálása. Ekként természetes egység annak az elkövetőnek a cselekménye, aki a kívánt joghatás elérése érdekében a Btk. 274.§ -a (1) bekezdésének a) majd, b) pontjában tilalmazott tényállást is megvalósítja.

A határozatban kimunkált jogi érvelés alapján tehát megállapítható, hogy jelen esetben - mivel a vádlottak célja eredendően a hamis nyelvvizsga-bizonyítvány felhasználása volt, s ennek megvalósítása érdekében bírták rá a III. r. vádlottat arra, hogy helyettük tegye le a nyelvvizsgát, ezért - ők a III. r. vádlott által elkövetett közokirat-hamisítás felbujtói. A felhasználás részükről további büntetőjogi értékelést nem igényel, ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint az I. és II. r. vádlottak a III. r. vádlott által megvalósított intellektuális közokirat-hamisítás büntettének felbujtói. Az előzőek alapján a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és **I.r.** és **II.r.** vádlottak közbizalom elleni bűncselekményét a Btk.274.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti közokirat-hamisítás büntettének minősítette, melyet az I.r. és II.r. vádlottak felbujtóként követettek el.

A másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával a vádlottak által okozott kár nagyságának megállapításával kapcsolatban. Álláspontja szerint a vagyon elleni bűncselekmény esetében a kár az, amit a vádlottak jogellenesen okoztak: nem érhető ide az I. r. és II. r. vádlott vonatkozásában sem a beosztási illetmény, sem az illetménykiegészítés, csupán az idegennyelv-pótlék. Ennek oka, hogy az I. és II. r. vádlottak a beosztásukat ellátták, munkájukat elvégezték, ezért a munkavégzésért kapott illetmény nem képezheti a csalás tárgyát, mert részükről volt ellentételezés, a feladataikat elvégezték. A vádlottak jogosulatlanul csak az idegen nyelv pótlékhoz

jutottak hozzá, az I. r. vádlott 177.454,-Ft-hoz, míg a II. r. vádlott 78.530,-Ft-hoz, ezért az okozott kár mértékét ezek figyelembe vételével kellett megállapítani. Mindezek alapján a másodfokú bíróság az ítélet tényállását ennek megfelelően pontosította. A terhükre rótt csalás jogi minősítését ugyanakkor mindez nem érintette, mivel az okozott kár összege mind a két vádlott tekintetében az 50.000,- forintot meghaladta, de az 500.000,- forintot nem érte el.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az elbírálás idején hatályos büntető törvényt alkalmazta, mert a Btk. 2. (2) bekezdésében kifejtettekre figyelemmel az új Btk. kedvezőbb a vádlottakra nézve.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel mindkét vádlott esetében a büntetés kiszabása során figyelembe vehető bűnösségi körülményeket. Nem értékelhető enyhítő körülményként a II. r. vádlott vonatkozásában az, hogy időközben megszerezte az alapfokú nyelvvizsgát, a másodfokú bíróság álláspontja szerint az ügy szempontjából ez nem releváns. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor a nekik fel nem róható jelentős időmúlásra figyelemmel a vádlottakkal szemben nem volt indokolt szabadságvesztés-büntetés kiszabása. A Btk. 33.§ (4) bekezdés alkalmazásával pénzbüntetés kiszabása elegendő a vádlottakkal szemben az a cselekményük tárgyi súlyával és alanyi bűnösségének fokával arányos, ugyanakkor ennek mértékét - figyelemmel arra, hogy az önállóan kerül kiszabásra - súlyosítani kellett. Ezért a másodfokú bíróság az I.r. és II.r. vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetést 200 - 200 napi tétel, napi tételenként 1.000,- - 1.000,- Ft-ra súlyosította. A Btk. 51. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a pénzbüntetés vagy annak meg nem fizetett része vonatkozásában a szabadságvesztésre történő átváltoztatásra. A Btk. 50. § (4) bekezdése alapján engedélyezett a vádlottak részére 10-10 havi részletfizetést. Ugyanakkor a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés alkalmazását mellőzte, ezért a vádlottakat pénzbüntetés mellett lefokozás katonai büntetésre is ítélte.

A másodfokú bíróság a lefokozás alkalmazására irányuló katonai ügyészi fellebbezést alaposnak találta.

A Btk. 137. § (2) bekezdésére figyelemmel lefokozást akkor kell alkalmazni, ha az elkövető a rendfokozatra méltatlanná vált.

A másodfokú katonai tanács a töretlen ítélkezési gyakorlata alapján egyetért az ügyész azon érvelésével, hogy a vádlottak eddigi, kifogás alá nem eső szolgálatteljesítésük ellenére alkalmatlannak mutatkoztak a hivatásos állományú személyekkel szemben támasztott magasabb fokú társadalmi elvárásoknak megfelelni, a katonai büntetőeljárás hatálya alatt megszerzett magasabb rendfokozatuk tekintélye olyan fokban sérült más bv. testületi tagok előtt, hogy velük szemben a hivatkozott büntetési célok maradéktalan elérése mellett a lefokozás katonai büntetés kiszabása nem mellőzhető.

Ezen túlmenően az ítélőtábla katonai tanácsának következetes gyakorlata szerint a rendfokozattal rendelkező vádlott, amennyiben az alakulata, munkáltatója sérelmére követ el szándékos vagyoni elleni bűncselekményt, méltatlan a rendfokozat viselésére és vele szemben lefokozás alkalmazása ezen okból sem mellőzhető. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az I.r. és II.r. vádlottakkal szemben a másodfokú ítéletben írt büntetések szolgálják megfelelően a Btk. 79. §-ban írt büntetési célokat, különösen, hogy együttesen másokat visszatartson hasonló bűncselekmények elkövetésétől.

A Fővárosi Ítélőtábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2016. november 23.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. a tanács elnöke, Dr. Szabó Éva hb. alezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete **I.r.** és **II.r.** vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. november 23.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke